

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

София, 2 март 1993 г.

Конституционният съд в състав:

Председател: Асен Манов

Членове: Младен Данаилов	Теодор Чипев
Милчо Костов	Милена Жабинска
Цанко Хаджистойчев	Любен Корнезов
Станислав Димитров	Александър Арабаджиев
Нено Неновски	

при участието на секретар-протоколчика Стойка Белова, в закрито заседание на 23 Февруари 1993 г., разгледа докладваното от съдията Станислав Димитров к. д. № 2/1993 г. и за да се произнесе взе предвид:

Производството по делото е образувано на 22 януари 1993 г. по искане на 69 народни представители от 36-о Народно събрание за установяване на противоконституционност на решението на Народното събрание, прието на 19 януари 1993 г. на извънредно пленарно заседание, с което е дадено разрешение за възбуждане на наказателно преследване срещу народния представител Александър Василев Лилев.

В искането се твърди, че решението е взето при допуснати нарушения на чл. 81, ал. 2 от Конституцията, че е Формулирано неправилно и че не е съобразено с изискванията на чл. 70 от Конституцията, както и че

противоречи на разпоредби на Наказателния кодекс и Наказателнопроцесуалния кодекс.

Делото е във фазата на произнасяне по допустимостта на искането.

С определение от 26 януари 1993 г. Конституционният съд, след като е констатирал, че в искането не са посочени и не са представени доказателства за обстоятелствата, върху които то се основава, както и че не е посочено лице, на което да се изпращат необходимите по делото съобщения, е дал седемдневен срок на подателите на искането за отстраняване на недостатъците.

Със същото определение са конституирани като заинтересовани страни Народното събрание, главния прокурор и народния представител Александър Лилов, на които е даден седемдневен срок за представяне на писмени становище по допустимостта на искането.

В дадения от съда срок с писмо от 10 февруари 1993 г., подписано от народната представителка Мариана Христова, са представени следните доказателства; 1. копие от искането на главния прокурор до председателя на Народното събрание за даване на разрешение за възбуждане на наказателното преследване срещу народния представител Александър Лилов; 2. копие от писмо на главния прокурор до Народното събрание; 3. копие от стенограмата за извънредното заседание на Народното събрание на 19 януари 1993 г.; 4. копие от решението на Народното събрание, с което се дава разрешение за възбуждане на наказателно преследване срещу народния представител Александър Лилов; 5. копие от разпореждането на председателя на Народното събрание за обнародване на решението в Държавен вестник; 6. копие от писмо на председателя на Народното събрание до главния прокурор; 7. копие от ДВ, бр. 7 от 26 януари 1993 г., в който е обнародвано решението на Народното събрание; 8. разпечатка от гласуванията на 19 януари 1993 г. В същото писмо се заявява, че след произнасяне на Конституционния съд по допустимостта на искането ще

бъдат представени и други доказателства. Служебно са изискани от Народното събрание приложенията към искането на главния прокурор.

В срок са постъпили писмени становище по съществото на делото, без да се взима становище по допустимостта на искането, от председателството на Народното събрание и от главния прокурор, с приложено копие от постановление за спиране на наказателното производство по сл. д. № 3/1992 г. по описа на Главната прокуратура. Не е постъпило становище от народния представител Александър Лилов.

Конституционният съд намира, че искането е допустимо.

Налице са изискванията на чл. 150, ал. 1 от Конституцията, тъй като Конституционният съд е сезиран от повече от една пета от народните представители.

Съгласно чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията Конституционния съд се произнася по искания за установяване на противоконституционност на законите и на другите актове на Народното събрание, както и на актовете на президента. Искането е за установяване на противоконституционност на решение на Народното събрание по чл. 70 от Конституцията с което се дава разрешение за възбуждане на наказателно преследване срещу народен представител. Конституционният съд е имал възможност да се произнесе за аналогичен случаи по друго дело /определение от 27 юли 1992 г. по к. д. № 19/1992 г./, като е приел, че решенията по чл. 70 от Конституцията, които имат белезите на индивидуални правни актове на Народното събрание, взети по конкретен повод и адресирани до определено лице, подлежат на контрол по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията, въпреки че нямат нормативен характер. С тези решения се засяга парламентарния имунитет - една от основните гаранции за нормалното Функциониране на законодателната власт. Народните представители изпълняват важни държавни функции, имат отговорни задължения и представляват не само своите избиратели, а и целия народ. Тези съображения, които определят

важното значение на депутатския имунитет, са обосновали извода в определението по посоченото к. д. № 19 от 1992 г., че решенията на Народното събрание по чл. 70 от Конституцията подлежат на контрол за конституционносъобразност. Същите съображения дават основание на Конституционния съд да приеме, че искането и по настоящето дело е допустимо.

Следва да се приемат представените по делото доказателства и да се даде възможност на подателите на искането и на заинтересованите страни в седемдневен срок да становища по съществуващото нз делото.

По изложените съображения и на основание чл. 19, ал. 1 и чл. 18, ал. 2 от Закона за Конституционния съд Конституционният съд

ОПРЕДЕЛИ:

Допуска за разглеждане по същество искането на 69 народни представители от 36-о Народно събрание за установяване на противоконституционност на решението на Народното събрание от 19 януари 1993 г., с което е дадено разрешение за възбуждане на наказателно преследване срещу народния представител Александър Василев Лилев.

Приема като доказателства по делото:

1. Копие от искане № И-13 от 8 януари 1993 г. на главния прокурор до председателя на Народното събрание за даване на разрешение за възбуждане на наказателно преследване срещу народния представител Александър Василев Лилев и за определяне мярка за неотклонение "домашен арест", с копие от приложенията към искането;

2. Копие от писмо № И-13 от 19 януари 1993 г. на главния прокурор до председателя на Народното събрание;

3. Копие от стенограмата за извънредното пленарно заседание на Народното събрание от 19 януари 1993 г.;

4. Копие от решението на Народното събрание от 19 януари 1993 г., с което се дава разрешение за възбуждане на наказателно преследване срещу народния представител Александър Василев Лилов;

5. Копие от разпореждане № 2 от 21 януари 1993 г. на председателя на Народното събрание за обнародване на решението в Държавен вестник;

6. Копие от писмо № 102-1-27 от 9 февруари 1993 г. на председателя на Народното събрание до главния прокурор;

7. Копие от Държавен вестник бр. 7 от 26 януари 1993 г., в който е обнародвано решението на Народното събрание;

8. Разпечатка за гласуванията в Народното събрание на 19 януари 1993 г.;

9. Копие от постановление от 18 януари 1993 г, за спиране на наказателното производство по сл. д. № 3/1992 г, по описа на Главна прокуратура.

Преписи от определението да се изпратят на подателите на искането чрез народната представителка Мариана Христова и на заинтересованите страни, на които дава възможност в седем дневен срок да представят други писмени доказателства и допълнителни становища по съществуващото на делото.

Председател: Асен Манов